

HISTORIA TENISA W GRODZISKU MAZOWIECKIM I OKOLICACH

Grodzisk Mazowiecki 2017

Opracowanie:

Wojciech Andrzejewski, Andrzej Słowiński

Redakcja:

Agnieszka Szurek

Współpraca:

Waldemar Antoniak, Marek Betlejewski,
Andrzej Betlejewski, Marek Finkowski,
Jacek Grabowski, Sławomir Graczyk,
Mikołaj Klonowski, Tomasz Kopeć,
Maria Smaga, Aleksandra Stobiecka,
Zbigniew Trąbiński, Antonina Zalewska

Wydawca:

Urząd Miejski w Grodzisku Mazowieckim
ul. T. Kościuszki 32a
05-825 Grodzisk Mazowiecki
tel. +48 22 755 55 34
fax. +48 22 755 53 27
e-mail: urząd@grodzisk.pl
www.grodzisk.pl

Projekt, przygotowanie do druku, druk:

db PRINT POLSKA Sp. z o.o.
ul. Chrzanowska 32
05-825 Grodzisk Mazowiecki

Nakład: 300 egz.

ISBN 978-83-64209-04-8

Spis treści:

Wstęp	5
--------------	----------

CZĘŚĆ I: LUDZIE, WYDARZENIA, SPORT, REKREACJA	6
--	----------

I. Początki – lata międzywojenne	6
II. Lata pięćdziesiąte i sześćdziesiąte	7
III. Lata siedemdziesiąte i osiemdziesiąte	13
IV. Lata dziewięćdziesiąte	22
V. Lata 2000–2015	31

CZĘŚĆ II: HISTORIA KORTÓW TENISOWYCH (OBIEKT)	34
--	-----------

I. Korty w Grodzisku Mazowieckim	34
II. Korty w Opypach	44
III. Kort tenisowy przy dworze w Radoniach	45
IV. Korty tenisowe na terenie zakładów Danfoss	45

CZĘŚĆ III: LUDZIE GRODZISKIEGO TENISA (NOTKI BIOGRAFICZNE)	46
---	-----------

Eugeniusz Betlejewski	46
Marek Betlejewski	46
Andrzej Betlejewski	47
Eugeniusz (Nenek) Cewiński	47
Andrzej Jabłoński	47
Jerzy Jachimski	47
Jacek Stobiecki	47
Zbigniew Trąbiński	47
Andrzej Słowiński	48
Wojciech Andrzejewski	48

WSTĘP

Początek XX wieku to w polskim sporcie czas powstawania różnych klubów i związków sportowych. W roku 1927 najlepszym sportowcem Polski był lwowianin Wacław Kuchar. Sport rozwijał się dynamicznie, docierał też do takich miast jak nasz Grodzisk.

Oprócz wszechobecnej piłki nożnej w Grodzisku zaczęto również grać w tenisa. Była to zasadniczo druga dyscyplina sportu, która zaistniała w naszym mieście w zorganizowany sposób.

Od 1927 roku kolejne pokolenia sympatyków tenisa – grających, organizujących turnieje, budujących korty – poświęcały część swojego życia tej pięknej dyscyplinie sportu. Pamięć o Nich, o tym czego dokonali, jak również chęć zachowania faktów i dokonań grodziskich tenisistów legły u podstaw naszych działań. Zbliżający się jubileusz dziewięćdziesięciolecia tenisa w Grodzisku Mazowieckim utwierdził nas w tych zamiarach. Uważamy, że jesteśmy to winni naszym poprzednikom. To oni zapoczątkowali ten ruch. Wielu z nas uczestniczyło i nadal uczestniczy w tej działalności, a także zamierza ją kontynuować.

Do współpracy zaprosiłem Wojtkę Andrzejewskiego, nie tylko naszego kolegę z kortów, ale przede wszystkim uznanego fachowca, trenera klasy mistrzowskiej, szefa wyszkolenia PZT, współtwórcę programu Prokom-Team, który zapoczątkował dzisiejsze sukcesy polskich tenisistów, na czele z Agnieszką Radwańską i Jurkiem Janowiczem. Wojtek to również miłośnik historii: wśród nas jedyny, który mógł z wielkim pietyzmem i dokładnością zebrać wszelkie dostępne materiały.

Jako pomysłodawcy, a zarazem wykonawcy tego przedsięwzięcia, czujemy się spadkobiercami i kontynuatorami historii grodziskiego tenisa. Jesteśmy świadomi, że zobowiązuje to nas do dalszego działania, tak by dobra passa grodziskiego tenisa była kontynuowana.

Przed zbliżającym się dziewięćdziesięcioleciem tenisa na naszym terenie liczymy, że w najbliższej przyszłości nastąpi reaktywacja miejskiego klubu tenisowego, gdzie będzie rozwijał tenis wyczynowy i amatorski z całym sympatycznym klimatem klubowym, który wszyscy pamiętamy i za którym tęsknimy.

Ze sportowym pozdrowieniem

Andrzej Słowiński

CZEŚĆ I: LUDZIE, WYDARZENIA, SPORT, REKREACJA

I. Początki – lata międzywojenne¹

Początki „białego sportu” na terenie naszego miasta sięgają roku 1927, kiedy to grupa ludzi, przeważnie uczącej się młodzieży, stawiała pierwsze kroki na korcie betonowym przy ulicy Kilińskiego nr 3 (willa „Pod bocianem”). Do grupy tej należeli między innymi: Lucyna Sobiesiak, Julia Olszycka, Zofia Markiewicz, Lucyna Golian, Eugeniusz Cewiński, Teodor Pawlak, Tadeusz Markiewicz. W latach następnych do grona tego dochodzą nowe twarze, a mianowicie: rodzeństwo Maria i Stanisław Gajzlerowie, Alicja i Roman Wykuszowie, Bohdan Staworzyński, Jan Dziekański i inni.

W tych „zamierzchłych” czasach tenis nie był zorganizowaną dyscypliną sportu w ramach jakiegoś klubu czy instytucji, a raczej grą towarzyską, stwarzającą okazję do przyjemnego spędzenia czasu na świeżym powietrzu.

Od roku 1932 tenis zaczyna istnieć w bardziej zorganizowanej formie. Na nowych kortach ziemnych, które powstały w 1937 roku, odbywają się spotkania z Milanówkiem (reprezentowanym przez Sekułowicza, Łobodowskiego) z Ursusem (ze znanym zawodnikiem tenisa stołowego Samborskim na czele), Podkową Leśną, Komorowem. Organizowane są mistrzostwa Grodziska Mazowieckiego i inne turnieje.

W latach 1932–1939 w Mistrzostwach Grodziska Mazowieckiego pierwsze miejsca zajmują wśród kobiet: Zofia Markiewicz, Izdebska, Rafalska i w ostatnich latach przed wojną Alicja Wykuszowa, wśród mężczyzn: Bohdan Staworzyński – niewątpliwie najbardziej utalentowany tenisista starej generacji, Rudnicki, Roman Wykusz, a w latach 1937–1939 r. junior Eugeniusz Cewiński, bijąc trzykrotnie najbardziej pracowitego, ambitnego i bardzo trudnego do pokonania zawodnika – Romana Wykusza.

Poza nimi w sekcji grają: G. Frejdlchówna, Mackiewicz, Szczerbiński, Piechucki, bracia Eugeniusz i Tadeusz Betlejewscy, Ewald Ohnezorge oraz juniorzy Jerzy Jachimski, Włodzimierz Markowski.

W okresie międzywojennym w tenisa grano nie tylko w Grodzisku Mazowieckim, ale także w jego okolicach. W historii dworu w Radoniach, opracowanej przez **obecną jego właścicielkę, Beatę Korzeniowską-Matraszek, znajdujemy wzmiankę o tym, że właściciele dworu** (od 1932 roku), pp. Chrzanowscy, lubili grać w tenisa. „Rodzice jeżdżą konno, ale z pewnością najbardziej lubią rozgrywać mecze tenisowe. Kort tenisowy, solidny, betonowy, znajduje się na tej samej polanie, gdzie okólnik dla koni i figurka Matki Boskiej. Jeżeli akurat są letnicy w pensjonacie, to często dołączają do moich Rodziców i grane są wtedy duble. Najlepszymi tenisistami są stryjek Stefan i Tatuś, i gdy tych dwóch braci gra przeciwko sobie mecz, to zawsze jest dużo emocji, bo tak trudno zdecydować

1) Rozdział opracowany na podstawie książki: 35 lat Grodzkiego Klubu Sportowego „Pogoń”. Wydawnictwo Jubileuszowe, 1957. Eugeniusz Betlejewski: Historia tenisa w Grodzisku Maz. s. 69-75

komu kibicować – najtrudniej oczywiście Babuni. Ja też próbuje odbijać piłeczkę z Mamusią, ale ponieważ nasz kort nie jest ogrodzony, to ciągle za przepuszczonymi piłkami muszę biegać, co zajmuje sporo czasu”.²

Na korcie w Radoniach (zdjęcie dzięki uprzejmości Hanny Chrzanowskiej-Jabłońskiej, córki przedwojennych właścicieli majątku radońskiego)

Przedwojenne zdjęcia pokazują nam mieszkańców dworu rozgrywających między sobą „duple”, a także grających z gośćmi pensjonatu, który znajdował się nieopodal dworu (w czasie wojny został on przebudowany na tzw. Fabrykę Marmolady). Panie grają w białych i zapewne niezbyt wygodnych, bo sięgających aż za kolana spódnicach, panowie obowiązkowo w długich, jasnych spodniach.

W okresie wojennym grodzkie korty ulegają całkowitej dewastacji i życie tenisowe zamiera na długie dziewięć lat.

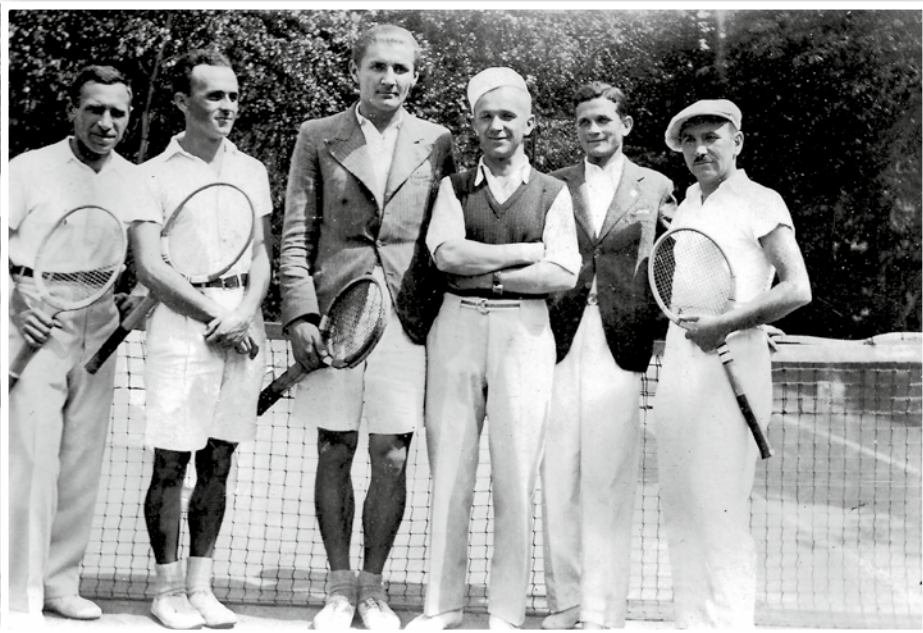
II. Lata pięćdziesiąte i sześćdziesiąte

Tenis w Grodzisku odradza się w roku 1950, kiedy to powstaje kort ziemny na terenie Fabryki Tarcz Ściernych od ulicy Bałtyckiej. Sezon ten z powodu braku sprzętu należy uważać za słaby.

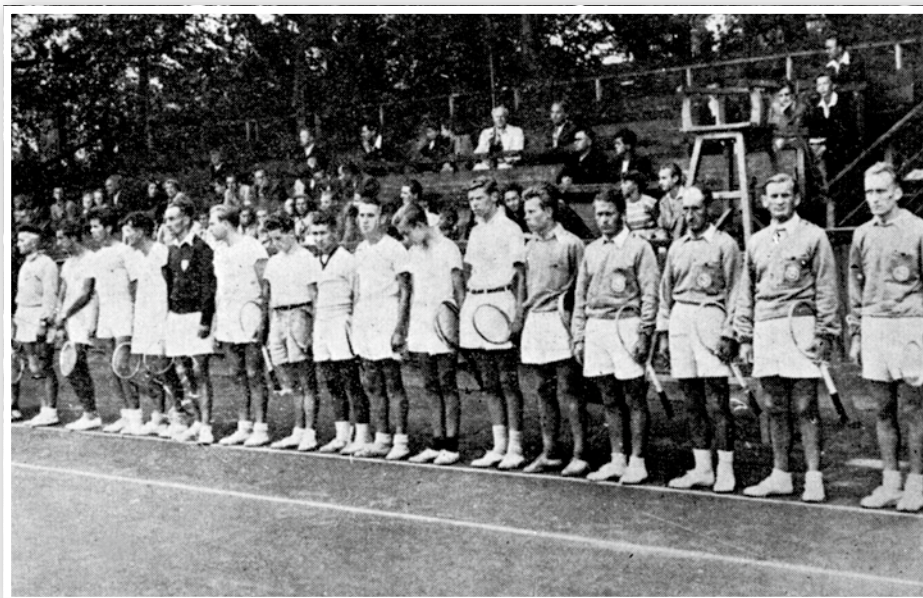
Lata 1951–1953 to okres ogromnych sukcesów sekcji tenisowej w składzie: seniorzy – Maria Wilkowa, Eugeniusz Cewiński, Jerzy Jachimski, Stanisław Gabryłowicz, Zyg-

2) Beata Korzeniowska-Matraszek, *Dwór w Radoniach. Historia Janeczki*, Radonie 2014, s. 38, 39.

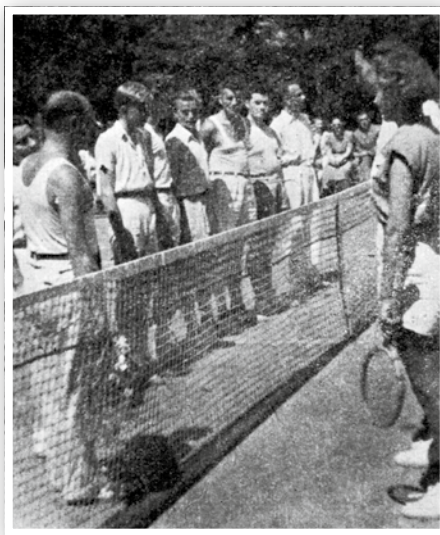
Na korcie przy ulicy Bałtyckiej od lewej Ewald Ohnezorge,
Tadeusz Betlejewski, nz, nz, nz, Eugeniusz Betlejewski

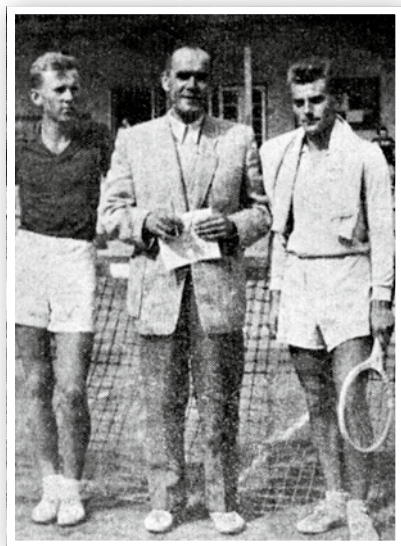
Uczestnicy tenisowych Mistrzostw Polski: pierwszy od lewej – Józef Piątek,
dziewiąty – Andrzej Licis, dziesiąty – Jerzy Jachimski ze Stali Grodzisk.

munt Konarzewski, Andrzej Jabłoński, Eugeniusz i Tadeusz Betlejewscy; junio-
rzy – Celina Gajewska, Irmina Perzówna,
Barbara Rejnchardówna, bracia Marek
i Andrzej Betlejewscy, Jerzy Ptaszyński,
Waldemar Konarzewski, Witold Niedziń-
ski, Janusz Wolan, Andrzej Polański.

W tym okresie sekcja była bez-
sprzecznie najlepszym wojewódzkim
zespołem tenisowym. Zdobywa trzy razy
z rzędu mistrzostwo województwa war-
szawskiego i zdobywa na własność puchar
W.K.K.F. Wyższość nad sekcjami tereno-
wymi innych klubów, najlepiej obrazuje
fakt, że w roku 1951 zdobywa pierwsze
miejsce, uzyskując stosunek punktów
34:1, w roku 1952 – 50:5, w roku 1953 –
45:10. Zawodnicy naszej sekcji tenisowej
stanowili trzon reprezentacji wojewódz-
twa w spotkaniach z Lublinem i Łodzią.
W roku 1954 przegraliśmy decydujące
spotkanie z Ursusem (egzamininy matu-
ralne juniorów) i zajęliśmy ostatecznie II
miejsce w województwie.

Tenisyści Stali w spotkaniu
z Włókniarzem Chodaków w 1952 r.
Od lewej stoją: Eugeniusz Betlejewski,
Maria Wilkowa, Marek Betlejewski,
Andrzej Betlejewski, Jerzy Ptaszyński,
Eugeniusz Cewiński, Jerzy Jachimski,
Stanisław Gabryłowicz.

Czołowi młodzi tenisiści Stali:
(od lewej) Marek Betlejewski
i Jurek Ptaszyński

Nasi zawodnicy odnosili także znaczne
sukcesy w turniejach indywidualnych. Warte
szczególnego podkreślenia są wyniki naszych
juniorów – „trzech muszkieterów” – braci
Marka i Andrzeja Betlejewskich oraz Jerzego
Ptaszyńskiego. Chłopcy ci brali udział w la-
tach 1951–54 w mistrzostwach Polski junio-
rów w Zabrzu, Opolu, Radomiu i Krakowie.
Ci trzej zawodnicy w latach 1951–54 nie
przegrali ani jednego spotkania w ramach mi-
strzostw drużynowych i trzykrotnie zdobycie
tytułu mistrzostwa przez naszą sekcję było
w dużym stopniu ich zasługą.

Młodszy z braci – Marek, jako jedyny do
tej pory grodziszczanin, w 1955 roku broni
barw narodowych w meczu międzypaństwo-
wym Polska–Rumunia w Katowicach. W tym
samym roku na liście państwowej zaliczony
był do pierwszej czwórki juniorów w Polsce.

Przed meczem Polska–Rumunia w 1955 r. Pierwszy z lewej przy siatce Marek Betlejewski

Tab. 1 Najlepsze wyniki w turniejach indywidualnych w latach 50. i 60.

Data	Nazwa turnieju	Gra pojedyncza	Gra podwójna	Gra mieszana / mikst
1951	Mistrzostwa Mazowsza Juniorów	Marek Betlejewski I Jerzy Ptaszyński III	Marek Betlejewski / Jerzy Ptaszyński I	
1951	Mistrzostwa Mazowsza Seniorów	Maria Wilkowa II Eugeniusz Cewiński III	Jerzy Jachimski / Stanisław Gabryałowicz I	Maria Wilkowa / Eugeniusz Cewiński I
1952	Mistrzostwa Mazowsza Juniorów Warszawa	Marek Betlejewski I Andrzej Betlejewski II Jerzy Ptaszyński III	Marek Betlejewski / Jerzy Ptaszyński I	
1953	Mistrzostwa Mazowsza Juniorów Grodzisk Mazowiecki	Marek Betlejewski I Jerzy Ptaszyński II Andrzej Betlejewski III	Marek Betlejewski / Jerzy Ptaszyński I	

Data	Nazwa turnieju	Gra pojedyncza	Gra podwójna	Gra mieszana / mikst
1953	Mistrzostwa Mazowsza Seniorów Warszawa	Marek Betlejewski I Zygmunt Konarzewski II Eugeniusz Cewiński III	Eugeniusz Cewiński / I	Eugeniusz Cewiński / I
1955	Mistrzostwa Warszawy	Marek Betlejewski I	Marek Betlejewski / Waldemar Pawlak II	
1955	Mistrzostwa Polski Gwardii	Marek Betlejewski I		
1955	Turniej Ekspresu Wieczornego Juniorów	Marek Betlejewski I		
1956	Mistrzostwa Mazowsza Seniorów - Siedlce		Andrzej Betlejewski / Józef Orlikowski I	
1960	Mistrzostwa Mazowsza Seniorów - Grodzisk Mazowiecki	Marek Betlejewski I	Marek Betlejewski / Adam Królak I	
1961	Mistrzostwa Mazowsza Seniorów	Marek Betlejewski I	Marek Betlejewski / Zdzisław Kościelski I	
1962	Mistrzostwa Mazowsza Seniorów	Marek Betlejewski I	Marek Betlejewski / Wojciech Józefowicz I	Maria Zyburowa / Marek Betlejewski I

W roku 1955 z powodu niepewnej sytuacji użytkowania kortu na terenie fabrycznym, sekcja nie przejawiała takiej jak poprzednio aktywności, a w roku 1956, po zlikwidowaniu kortu, zawiesiła działalność do czasu budowy nowych kortów na terenie lodowiska przy ulicy Montwiłła. Nowy obiekt rozpoczyna działanie w 1957 roku. Są to trzy pełnowymiarowe korty z tradycyjną nawierzchnią ziemną.

Antonina Zalewska: „W 1959 roku została założona szkoła tenisowa. Prowadził ją Marek Betlejewski. Szkoła ćwiczyła w zimie w sali gimnastycznej Liceum Ogólnokształcącego nr 10, a latem zajęcia odbywały się oczywiście na kortach. Do szkoły tej należeli: Jacek Bilicki, Janusz i Zbyszek Borządkowie, ja i moje dwie rówieśniczki Elżbieta Strzałkowska i Elżbieta Wojciechowska. Nie umiem powiedzieć, jak długo szkoła działała, ale na pewno w połowie lat sześćdziesiątych regularnie braliśmy udział w Mistrzostwach Mazowsza. Na mecze jeździliśmy do Ostrowi Mazowieckiej, Józefowa, Milanówka”.

W latach 1965–1971 tenisiści grodziscy skupieni byli w sekcji tenisowej GKS Pogoń. Były to głównie osoby w dojrzałym wieku, które kontynuowały swoje zainteresowanie

tenisem. Do tej grupy możemy zaliczyć panów: Andrzeja i Marka Betlejewskich, Andrzeja Jabłońskiego, Jacka Bilickiego, Janusza Wolana oraz panie: Annę i Antoninę Zalewskie, Urszulę Jachimską. Grupę seniorów stanowili panowie: Eugeniusz Betlejewski, Eugeniusz Cewiński, Stanisław Gabryńłowicz, Witold Zalewski i Jerzy Jachimski. Grupa juniorów, którą prowadził instruktor Eugeniusz Cewiński, to: Marek Finkowski, Zbyszek Rejnowicz, Zbyszek Kowalski, Basia Cewińska, Andrzej Słowiński, Bogdan Banasiewicz, Leszek Kolasieński, Adam Pierzchała. Na kortach pojawili się w tym czasie Michał Szurek, Mikołaj Klonowski i Krzysztof Szpakowski. Sporo osób przychodziło też pograć okazjonalnie.

Na naszych kortach w roku 1972 (od lewej stoją: Krzysztof Szpakowski, Eugeniusz Betlejewski, Witold Zalewski, Marek Betlejewski, Urszula Jachimska, Bogdan Banasiewicz, Stanisław Gabryńłowicz, siedzą: Michał Szurek, Antonina Zalewska)

Zajęcia na trzech kortach odbywały od maja do października. W zimie nie było możliwości jakiegokolwiek kontynuacji zajęć. W tym okresie nie odbywały się cykliczne turnieje, jedynie pojedyncze akcje, jak mecze z innymi ośrodkami, na przykład z Milanówkiem.

Korty były też miejscem życia towarzyskiego. Bardzo popularne były deble lub miksty, często międzypokoleniowe. Po południu, w soboty i niedziele korty były zawsze zajęte, czasami trzeba było czekać na swoją kolejkę do grania. Członkowie sekcji samodzielnie przygotowywali korty do sezonu i oczywiście w ciągu trwania sezonu dbali o nie. Obiekt tenisowy dysponował też ścianą treningową zbitą z desek, na której głów-

nie terminowali początkujący juniorzy. Jeśli ktoś nie zniechęcił się po kilku treningach, miał szansę rozpocząć grę na korcie. Nim to jednak nastąpiło, musiał opanować sztukę rysowania linii na korcie przy pomocy tak zwanej łaty³. Nie były to łatwe chwile dla młodych adeptów tenisa!

Tenis w tych czasach miał przypiętą łatkę sportu burżuazyjnego, a dotacje na ten sport były bardzo skromne. Dzięki dużemu zaangażowaniu grupy ludzi, na czele z panem Eugeniuszem Betlejewskim, udawało się utrzymać korty i tenis przy życiu.

Ciekawostka (Antonina Zalewska)

„Mój Ojciec, Witold Zalewski, był śpiewakiem, solistą opery. Kiedy w 1965 roku został otwarty Teatr Wielki, mój Ojciec razem z kilkoma pracownikami Teatru grającymi w tenisa wpadli na pomysł, że pomieszczenie dekoratorni i malarni, mieszczące się na samej górze budynku (widoczna z zewnątrz kopuła), jest tak duże i wysokie, że nadaje się do gry w tenisa. Został tam przygotowany kort, nawierzchnią był drewniany parkiet. Gdy malarnia nie była wykorzystywana do przygotowywania dekoracji do przedstawienia, graliśmy tam w tenisa. Być może była to jedyna wówczas w Warszawie możliwość grania w tenisa zimą.”

III. Lata siedemdziesiąte i osiemdziesiąte

Na początku lat siedemdziesiątych otworzyły się nowe możliwości działania dzięki powołaniu do życia Towarzystwa Krzewienia Kultury Fizycznej. Organizacja ta chętnie przygarniała te sporty, które wówczas uznawane były za rekreacyjne. W naszym mieście zebrała się grupa inicjatywna tenisistów, którzy postanowili założyć Ognisko TKKF Świt. W zabranii założycielskim, które odbyło się w grudniu 1971 r., wzięły udział dwadzieścia cztery osoby. Na pierwszego prezesa został wybrany Andrzej Jabłoński, wiceprezesem został Eugeniusz Betlejewski. Tak zaczęły się lepsze czasy dla tenisa w naszym mieście.

Na Mazowszu tenis też zaczął się stopniowo rozwijać, a fakt, że Warszawa była miastem wydzielonym, pozwalał na włączenie się do udanej rywalizacji o tytuły mistrzowskie zarówno w turniejach indywidualnych, jak i drużynowych. W 1972 r. wicemistrzostwo Mazowsza zdobył Andrzej Słowiński, przegrywając w finale z Józefem Hardejem z Milanówka 3/6 3/6. Największym klubowym osiągnięciem w tym czasie (1974) było Drużynowe Mistrzostwo Mazowsza Seniorów. W fazie finałowej w meczu z Milanówkiem decydujący punkt zdobyła para deblowa A. Słowiński – J. Makowski, wygrywając z parą Z. Kościelny – W. Antoniak. W mistrzowskiej drużynie występowali:

3) Łata – przyrząd zbity z desek z otworem po środku służący do wyznaczania linii kortu.

Kawiarnia tenisowa w latach 60. i 70.
(od lewej: Witold Zalewski, Waldemar Antoniuk, Adam Pluciński)

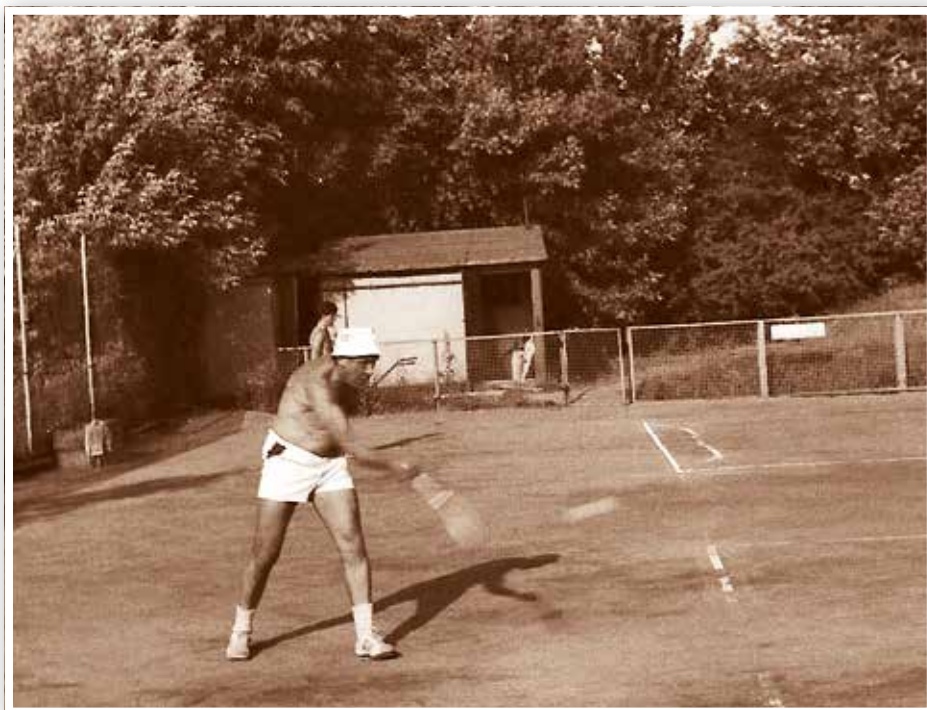
Andrzej i Marek Betlejewscy, Andrzej Jabłoński, Andrzej Słowiński, Bohdan Banasiewicz, Jacek Makowski i panie Teresa Ignaszak, Teresa Piękna.

W roku 1972 Andrzej Słowiński ukończył studia na warszawskiej AWF. Z tytułem magistra w-f i trenera II kl. wraca do Grodziska Mazowieckiego. Otrzymuje pracę w SP nr 6 i tam organizuje wspólnie z Ogniskiem TKKF Świt pierwszą szkołkę tenisową dla dzieci. Zajęcia zimą odbywają się w sali gimnastycznej, a w okresie letnim na kortach przy ul. Montwiłła. Najlepsi tenisisci z tej grupy to Teresa Ignaszak, Teresa Piękna, Jarek Jabłoński i Andrzej Matuszewski. Zaczęto organizować turnieje tenisowe i challenge klubowy. Młodzież zaczęła udanie rywalizować ze starszymi.

W tym okresie rozwijał się tenis amatorski. Na kortach grodzkich pojawiało się coraz więcej nowych twarzy. Tworzył się klimat klubu tenisowego. Można było nie tylko pograć w tenisa, ale także porozmawiać i miło spędzić czas. W polskim tenisie pojawiła się wtedy postać Wojtka Fibaka. Jego sukcesy zachęcają do gry i do działania. W 1975 r. szkołka tenisowa wraca do struktur sportowych klubu GKS Pogoń. Ćwiczący w niej mogli już brać udział w zawodach organizowanych przez WOZT i PZT. Na początku były to sporadyczne udziały naszych młodych tenisistów w turniejach warszawskich. W grupie tej znajdowali się: Wojtek Andrzejewski, Mirek Grzyb, Darek Wojciechowski, Andrzej Gryżewski, Wiesiek Szelachowski, Robert Pietrusiński, Kasia Bodych, Arek i Zenek Chmielewscy, Tomek Matuszelański, Piotrek Lipski i nieco później Tomek Kostrzewa, Piotrek Sumiński.

Wśród starszej braci tenisowej grywali wtedy Krzysztof Szpakowski, Mikołaj Kłownikowski, Krzysztof Szelerski, Wiktor Jaworski, Janka Frej-Słowińska, Jacek Stobiecki, Jacek Bilicki, Jacek Makowski, Maciej Cieślak, Michał Kołakowski, Janusz Pecko, Jerzy Zawadka, Jacek Hauser, Tomasz Kopeć, Mirosław Szymański, Wojciech Dzierżanowski, Andrzej Szmel, Zbigniew Trąbiński, Roman Sławiński.

W akcji prezes Ogniska Jacek Stobiecki

W gronie działaczy mieliśmy prezesa Mazowieckiego Związku Tenisowego, Andrzeja Jabłońskiego. Nie można nie wspomnieć naszej księgowej, pani Marii Smagowej, która pracowała dla Ogniska w latach 1976 – 1999. Prezesem Ogniska TKKF Świt w roku 1981 wybrano Jacka Stobieckiego. Wiceprezesem urzędującym został Andrzej Słowiński. Bardzo pręźnie działał zarząd Ogniska. Wiceprezes Eugeniusz Betlejewski był motorem działań inwestycyjnych. Lata osiemdziesiąte to inwestycje w postaci nowych szatni z natryskami, nowy domek klubowy i biuro Ogniska TKKF Świt. Na tamte czasy można było określić to jako wielkie wydarzenie. Korty zostały przystosowane do organizacji poważniejszych turniejów.

Wśród naszych tenisistów było kilka małżeństw z dziećmi. W krótkim czasie dzieci zaczęły wchodzić na korty coraz śmielej, choć srogie spojrzenie seniora Betlejewskiego było dla niektórych dużą przeszkodą. Było szereg wesołych sytuacji wynikających z psołliwego charakteru młodych tenisowych nadziei.

Tenisowe rodziny Klonowskich i Słowińskich

Bohaterami niektórych śmiesznych sytuacji byli dorośli. Na przykład jeden z członków zarządu cofanie się do długiej piłki zakończył głębokim siadem w schowku na węża.

Sportowa część naszego grodziskiego tenisa to głównie turnieje lokalne. Co roku odbywały się mistrzostwa Grodziska Mazowieckiego w singlu i deblu.

Tab. 2. Wyniki Mistrzostw Grodziska Mazowieckiego w latach 1977–1989

Termin	Gra pojedyncza	Gra podwójna
1977	1. Jacek Makowski 2. b.d.	
IX 1978	1. Wojciech Andrzejewski 2. Mikołaj Klonowski	1. b.d. 2. b.d.
9 X 1979	1. Mikołaj Klonowski 2. Wojciech Andrzejewski	1. b.d. 2. Wojciech Andrzejewski /

Termin	Gra pojedyncza	Gra podwójna
6-7 IX 1980	1. Włodzimierz Filipiak 2. b.d. 3. Mikołaj Klonowski	1. Janina Słowińska / Andrzej Słowiński 2. Wojciech Andrzejewski /
	1. Janina Słowińska 2. b.d.	
8 IX 1981	1. Waldemar Antoniak 2. Włodzimierz Filipiak 3. Wojciech Andrzejewski	1. Włodzimierz Filipiak / Waldemar Antoniak 2. b.d.
1982	b.d.	b.d.
3-4 IX 1983	b.d.	1. Wojciech Andrzejewski / 2. b.d.
1984	b.d.	b.d.
7 IX 1985	b.d.	1. Wojciech Andrzejewski / Tomasz Matuszczański 2. Andrzej Betlejewski / Jerzy Zawadka
1986	1. Waldemar Antoniak 2. Mikołaj Klonowski	1. Włodzimierz Filipiak / Krzysztof Steckiewicz 2. Andrzej Słowiński / Andrzej Betlejewski
IX 1987	1. Michał Dwurzyński 2. Waldemar Antoniak	1. b.d. 2. Mikołaj Klonowski / b.d.
4 IX 1988	b.d.	1. Wojciech Andrzejewski / b.d. 2. b.d.
10 IX 1989	b.d.	1. Waldemar Antoniak / 2. b.d. 3. Mikołaj Klonowski /

b.d. - brak danych

Zaczęliśmy organizować turnieje na szczeblu wojewódzkim tak dla dzieci jak i dla seniorów. Jeden z turniejów dla skrzatów wygrał wówczas dwunastoletni Paweł Ostrowski, późniejszy mistrz Polski, a następnie trener Marty Domachowskiej i Angeliki Kerber. Organizowane były turnieje w ramach cyklu Warszawska Syrenka – dla seniorów. W jednym z takich turniejów (1982) para deblowa W. Andrzejewski – A. Słowiński zajęła III miejsce.

W tym czasie nasi juniorzy brali udział w turniejach w Warszawie. Swoimi osiągnięciami wyróżniali się szczególnie Kasia Bodych (wicemistrzostwo Warszawy do lat 12),

Tomek Matuszelański, Wojtek Andrzejewski, Andrzej Gryżewski, Zenek Chmielewski. Nasi młodzi tenisisci, nie mając możliwości ćwiczenia zimą, skazani byli jednak na drugorzędne role. By temu przeciwdziałać, przenosili się do klubów warszawskich. I tak Tomek Matuszelański reprezentował barwy Legii Warszawa, zdobywając z nią tytuł drużynowego mistrza Polski. W latach 1988-1994 był zawodnikiem drugoligowego klubu francuskiego RAC Tennis w Rueil Malmaison. Wojtek Andrzejewski przeniósł się początkowo do warszawskiej Mery, potem AZS Warszawa (studia), a następnie Spójni Warszawa, gdzie rozpoczął karierę trenerską. Andrzej Gryżewski grał w Merze Warszawa. Kasia Bodych reprezentowała Skrę Warszawa, ale w piłce ręcznej.

Tab. 3. Najlepsze wyniki w turniejach indywidualnych w latach 70. i 80.

Rok	Nazwa turnieju	Gra pojedyncza	Gra podwójna
1972	Mistrzostwa Mazowsza Seniorów	Andrzej Słowiński II	
1974	Mistrzostwa Mazowsza Seniorów	Antonina Zalewska-Szurek II	Marek Betlejewski / Andrzej Betlejewski I
1983	Akademiczne Mistrzostwa Szkół Wyższych Gdańsk	Wojciech Andrzejewski III	
1983	Mistrzostwa Warszawy Juniorów	Tomasz Matuszelański I	
1983	Halowe Mistrzostwa Warszawy Juniorów	Tomasz Matuszelański I	
1985	Mistrzostwa Warszawy Seniorów	Wojciech Andrzejewski II	

Tab. 4. Najlepsze wyniki godziszczan w Drużynowych Mistrzostwach Polski w latach 80.

Rok	Nazwa turnieju	Nazwisko / zajęte miejsce	W barwach klubu
1983	Drużynowe Mistrzostwa Warszawy Juniorów	Tomasz Matuszelański I	CWKS Legia War- szawa
1984	Drużynowe Mistrzostwa Polski Mężczyzn	Tomasz Matuszelański I	CWKS Legia War- szawa
1985	Drużynowe Mistrzostwa Polski Mężczyzn	Tomasz Matuszelański II	CWKS Legia War- szawa

W roku 1983 sekcja tenisowa GKS Pogoń, która korzystała na mocy porozumienia z kortów TKKF ŚWIT, ogłasza nabór do szkółek tenisowych. Na zajęcia do trenera Słowińskiego zgłosiło się około stu dzieci. Po selekcji utworzyła się grupa około dwadzieścioro dzieci ćwiczących minimum trzy razy w tygodniu.

Po pierwszym roku szkolenia wyjeżdżaliśmy już na obozy letnie i zimowe do Łańcuta, Sopotu, Ostrowi Mazowieckiej i Leśnicy. W grupie grających byli tacy młodzi tenisisci jak: Grzesiek i Paweł Mamcarz, Kasia Słowińska, Bożenka Jędrzejewska,

Zajęcia szkółki tenisowej z Andrzejem Słowińskim (początek lat 80.)

Obóz tenisowy w Łańcucie w 1985 roku.

Mariusz Jaworski, Ania Jaworska, Ania Rybak, Gosia Górnicka, Jacek Lemański, Dorota Matysiak. Nieco później dołączyły Agnieszka Trąbińska, Asia Słowińska, Kasia Finkowska.

Poza grupą ćwiczył swoje pociechy – Michała i Maję – Mikołaj Klonowski. Z perspektywy czasu trzeba przyznać, że była to najliczniejsza grupa solidnie trenujących i dobrze grających młodych tenisistów w dotychczasowej historii tenisa w Grodzisku Mazowieckim. W tym czasie Grzesiek Mamcarz, reprezentujący barwy naszego klubu Pogoń, przez jeden sezon był drugim młodzikem Warszawy. Paweł Mamcarz, Bożenka Jędrzejewska, Jacek Lemański, Gosia Górnicka, Kasia Słowińska, Mariusz Jaworski i wymieniony wcześniej Grzesiek Mamcarz reprezentując nasze miasto, zajęli VI miejsce w Warszawskiej Olimpiadzie Młodzieży. Nasi tenisiści zaczęli być zauważani w warszawskich turniejach. Często dochodzili do gier finałowych. Bożena Jędrzejewska w 1986 roku na kortach Warszawianki w finale Mistrzostw Warszawy młodzików pokonała Agatę Passent. W kat. skrzatów Kasia Słowińska zajęła trzecie miejsce.

Zimą zajęcia odbywały się na salach gimnastycznych grodzkich szkół. Sale te pod względem wymiarów były zupełnie nieprzystosowane do gry w tenisa, dlatego ćwiczone głównie grę wolejem i serwis. Do dziś niektórzy wspominają grę w sali grodzkiego liceum, gdzie piłki trzeba było odbijać pomiędzy filarami podtrzymującymi balkon. W roku 1986 nastąpiła pewna poprawa w jakości treningu w okresie zimowym. Andrzej Słowiński odkrył, że w pobliskim Błoniu znajduje się hala sportowa klubu Olimp, na której, pomimo braku bocznych wybiegów, można już było grać z głębi kortu. Było to możliwe dzięki życzliwości opiekuna hali Zygmunta Karlickiego. Korzystaliśmy z tej hali jeszcze do drugiej połowy lat dziewięćdziesiątych.

Nasi tenisiści, a może przede wszystkim ich rodzice, zobaczyli, że bez solidnego treningu tenisowego zimą nie ma szans na walkę z zawodnikami warszawskimi. To było powodem przeniesienia się zawodników z GKS Pogoń do warszawskiej Mery. Od 1988 r. na Merze trenowali: Kasia Słowińska i Michał Klonowski, a następnie Asia Słowińska, Agnieszka Trąbińska, Kasia Finkowska i Maja Klonowska.

W roku 1989 trener A. Słowiński wyjechał do USA. Sekcja tenisa w GKS Pogoń zawiesiła działalność. Zadania prowadzącego naukę gry w tenisa zostały powierzone instruktorowi Waldkowi Antoniowskiemu (15.08.1989 – 31.09.1998).

Tenis amatorski w naszej okolicy stał na wysokim poziomie. Dowodem na to może być tytuł mistrza Polski amatorów Andrzeja Betlejewskiego w parze z Józkiem Hardejem z Milanówka. Warto przy okazji wspomnieć o dokonaniach naszych sąsiadów, tenisistów z Milanówka. Józek Hardej, zawsze opalony z uśmiechem na ustach, ogrywał większość lokalnych rywali. Wspomnieć trzeba osiągnięcia Włodka Filipiaka, który był najlepszym amatorem w Warszawie, oraz Waldka Antonia, który wygrywał turnieje amatorów zarówno w singla, jak i w debla.

W roku 1988 rozpoczęła się historia jednego z najbardziej znanych turniejów weteranów w Polsce pod nazwą „Weterani Mazowsza”. Odbłyło się dziesięć edycji tego turnieju. W kilku kategoriach wiekowych rozgrywano mecze zarówno singlowe, jak i deblowe. Zawody stały na niezłym poziomie. Wśród zwycięzców znaleźli się też nasi grodziscy tenisiści. Byli to Janka Słowińska, Andrzej Betlejewski i Waldek Antoni

(dwukrotnie 1989 i 1993) w grach pojedynczych oraz pary deblowe Andrzej Słowiński – Waldemar Antoniak (1989) oraz Andrzej Słowiński – Wójtেক Andrzejewski (1997).

Z turniejami weteranów wiąże się anegdota. Otóż na jednym z turniejów w starszej grupie spotkało się dwóch wyrównanych przeciwników. Gra toczyła się w samo południe, w upalny czerwcowy dzień. W trzecim secie jeden z grających, stary bywalec kortów, w przerwie poszedł pod prysznic, zostawiając rywala na korcie. Sędzia chciał ogłosić krecz, ale pan Marian nie chciał wygrać walkowerem. Podeszedł pod drzwi, gdzie przeciwnik brał prysznic i waląc w drzwi krzyczał słynne: „WYJDŹ, PODEJMIJ WALKĘ!!!”. Później wszyscy, którzy ociągali się przy zmianie stron mogli, usłyszeć to słynne zawołanie.

Turniej Weterani Mazowsza 1988 (od lewej: Janina Słowińska, Maria Ginter, Ryszard Sawa, Andrzej Burzyński, Jacek Stobiecki, Marek Finkowski).

W środku Zbigniew Trąbiński.

Żaden obiekt tenisowy nie może istnieć bez kortowych. Na naszych kortach większość prac wykonywaliśmy sami w tzw. czynie społecznym, ale bez kortowych takich jak pan Lolek, pan Stasio korty nie miałyby tego odpowiedniego klimatu.

Nasi kortowi – gospodarze w latach 80. i 90. (od lewej: p. Stasio – Stanisław Wychowaniec, p. Lolek – Leonard Dwornik)

IV. Lata dziewięćdziesiąte

W 1989 r. prezesem Ogniska TKKF Świt został wybrany Zbyszek Trąbiński. Pełnił on tę funkcję przez pełne dziesięć lat. Tenis rekreacyjny istniał nadal w strukturach TKKF, choć w latach 90. był chyba mniej popularny. Na naszych kortach rozgrywane były corocznie Mistrzostwa Grodziska Mazowieckiego oraz kontynuowane do roku 1997 turnieje „Weterani Mazowsza”.

Turniej Weterani Mazowsza 1993
(od lewej Andrzej Betlejewski, Dorota Finkowska, Alicja Resich-Modlińska, Zbigniew Trąbiński;)

Od lewej: Maria Smaga, Wojciech Dzierżanowski, Waldemar Antoniak, Jacek Stobiecki, Eugeniusz Betlejewski, Andrzej Betlejewski, Jerzy Jachimski)

Turniej Weterani Mazowsza 1994 (finały w Żółwinie; od lewej nz, Agnieszka Trąbińska, nz, Zbigniew Trąbiński, Bolesław Wiśniewski, nz, Andrzej Słowiński, nz).

Turniej Weterani Mazowsza 1997 (od lewej Tomasz Kopeć, Andrzej Słowiński, Wojciech Andrzejewski, Zbigniew Trąbiński)

Pojawiła się także nowość – tzw. turnieje nocne, których głównym propagatorem był prezes Trąbiński.

Turniej nocny w latach 90. (na korcie od lewej: Mirosław Szymański i Waldemar Antoniak)

Turniej nocny w latach 90. (od lewej: Jacek Hauser, Maciej Cieślak, Zenon Chmielewski, Agnieszka Trąbińska)

Mniej sportowa strona turniejów nocnych (od lewej Marek Finkowski, Maciej Cieślak, Zbigniew Trąbiński, Andrzej Słowiński)

W roku 1997 Grodzisk Mazowiecki uroczyście obchodził 475-lecie nadania praw miejskich. Gościliśmy wtedy na kortach znamienitych gości: Stanisława Stefana Paszczyka – szefa Urzędu Kultury Fizycznej i Sportu oraz Mieczysława Borowego – prezesa TKKF, którzy rozegrali mecz z naszymi młodymi zawodnikami.

Jubileuszowy mecz (13.09.1997): od lewej Zbigniew Trąbiński, Igor Grabowski, Mieczysław Borowy, Ola Gąsiorowska, Stanisław Stefan Paszczyk, Andrzej Słowiński

Sportowa część życia tenisowego w Grodzisku Mazowieckim spowolniła, ale grodziskie tenisistki zaczęły odnosić sukcesy reprezentując kluby warszawskie. Bożenka Jędrzejewska z koleżanką klubową z Warszawianki zdobyła brązowy medal Mistrzostw Polski seniorów w deblu kobiet. Bożena ukończyła warszawski AWF i została trenerem. W 1991 roku Kasia Słowińska, grając w drużynie Mery, zdobyła tytuł mistrza Polski seniorów. Podczas tych rozgrywek pokonała aktualną wtedy reprezentantkę Polski, Magdalenę Mróz.

Tab. 5. Najlepsze wyniki w turniejach indywidualnych w latach 90-tych

Rok	Nazwa turnieju	Gra pojedyn- cza	Gra podwójna	Gra mieszana / mikst
1991	Ogólnopolska Spartakiada Młodzieży Bytom		Katarzyna Słowińska / Anna Zabłocka III	
1991	Halowe Mistrzostwa Polski Juniorek		Katarzyna Słowińska / Dorota Głowacka II	
1993	Mistrzostwa Warszawy Juniorów	Joanna Słowińska II		
1993	Halowe Mistrzostwa Polski do lat 14 Bielsko-Biała		Katarzyna Finkowska / Paulina Janus III	
b.d.	Mistrzostwa Polski Kobiet		Bożena Jędrzejewska / III	
1995	Międzynarodowe Mistrzostwa Polski Juniorów Mera Cup		Joanna Słowińska / Agnieszka Trąbińska III	
1997	Mistrzostwa Polski Juniorów Kraków			Katarzyna Finkowska / Kamil Lewandowicz II
1999	Akademickie Mistrzostwa Szkół Wyższych	Katarzyna Słowińska II		
1999	Halowe Mistrzostwa Polski Kobiet Warszawa	Katarzyna Finkowska V-VIII		

Tab. 6. Najlepsze wyniki grodziszczan w Drużynowych Mistrzostwach Polski w latach 90.

Rok	Nazwa turnieju	Nazwisko / zajęte miejsce	W barwach klubu
1991	Drużynowe Mistrzostwa Polski Kobiet	Katarzyna Słowińska I	WKT Mera Warszawa
1991	Drużynowe Mistrzostwa Polski Skrzatek (do lat 12)	Katarzyna Finkowska, Maja Klonowska I	WKT Mera Warszawa
1992	Drużynowe Mistrzostwa Polski Skrzatek (do lat 12)	Katarzyna Finkowska, Maja Klonowska I	WKT Mera Warszawa

Rok	Nazwa turnieju	Nazwisko / zajęte miejsce	W barwach klubu
1993	Drużynowe Mistrzostwa Polski Młodziczek (do lat 14)	Katarzyna Finkowska, Maja Klonowska I	WKT Mera Warszawa
1995	Drużynowe Mistrzostwa Polski Kadetek (do lat 16)	Katarzyna Finkowska, Maja Klonowska I	WKT Mera Warszawa
1995	Drużynowe Mistrzostwa Polski Juniorek (do lat 18) Sopot	Joanna Słowińska, Agnieszka Trąbińska II	WKT Mera Warszawa
1996	Halowe Drużynowe Mistrzostwa Polski Kadetek	Katarzyna Finkowska I	WKT Mera Warszawa
1997	Halowe Drużynowe Mistrzostwa Polski Kobiet Warszawa	Katarzyna Finkowska II	WKT Mera Warszawa
1997	Drużynowe Mistrzostwa Polski Kobiet	Katarzyna Finkowska III	WKT Mera Warszawa
1998	Drużynowe Mistrzostwa Polski Skrzatek (do lat 12) Pabianice	Aleksandra Gąsiorowska I	PKT Pabianice
1998	Halowe Drużynowe Mistrzostwa Polski Juniorek Warszawa	Katarzyna Finkowska I	WKT Mera Warszawa
1998	Drużynowe Mistrzostwa Polski Juniorek (do lat 18) Warszawa	Katarzyna Finkowska II	WKT Mera Warszawa
1999	Drużynowe Mistrzostwa Polski Kobiet Warszawa	Katarzyna Finkowska I	WKT Mera Warszawa

Dziewczęcy tenis w Grodzisku Mazowieckim w latach 90. był potęgą. Dziewczyny w lecie trenowały na naszych kortach. Działacze zastanawiali się, czy nie reaktywować sekcji GKS Pogoń i nie zgłosić drużyny dziewcząt do rozrywek DMP. Potwierdzeniem wysokiego poziomu sportowego dziewcząt były ich wyniki w mistrzostwach Grodziska Mazowieckiego, w których z powodzeniem rywalizowały z mężczyznami.

W grupie szkolonej przez instruktora Waldka Antoniaaka pojawiły się dwa talenty – Ola Gąsiorowska i Igor Grabowski. Dzieci doskonaliły swoją grę na grodziskich kortach, ale niestety reprezentowały też kluby z innych miast, często osiągając bardzo dobre rezultaty. Obecnie Ola jest instruktorem tenisa, a Igor mieszka i pracuje w Niemczech.

Ola i Igor

Podsumowując ten okres, musimy stwierdzić, że to najlepszy czas w dotychczasowej historii tenisa wyczynowego mieszkańców naszego miasta.

Tab. 7. Wyniki Mistrzostw Grodziska Mazowieckiego w latach 1990-1999

Termin	Gra pojedyncza	Gra podwójna
1990	b.d.	b.d
27–29 IX 1991	b.d.	1. Zbigniew Trąbiński / Piotr Lipski 2. b.d.
24–26 IX 1993	1. Joanna Słowińska 2. Zenon Chmielewski 3. Agnieszka Trąbińska	1. Waldemar Antoniak / 2. Agnieszka Trąbińska /
23–25 IX 1994	1. Waldemar Antoniak 6/3 3/6 6/1 2. Sławomir Graczyk 3. b.d.	1. Waldemar Antoniak / Jerzy Zarakowski 2. Sławomir Graczyk / Czesław Gwiazda
23–24 IX 1995	1. Agnieszka Trąbińska 2. b.d. 3. Sławomir Graczyk	1. Katarzyna Słowińska / Andrzej Słowiński 6/3 6/3 2. Sławomir Graczyk / Czesław Gwiazda
21–22 IX 1996	1. Sławomir Graczyk 2/6 6/3 6/0 2. Agnieszka Trąbińska 3. Katarzyna Finkowska	Wojciech Andrzejewski / Andrzej Słowiński
20–21 IX 1997	1. Graczyk Sławomir 6/0 6/2 2. Katarzyna Słowińska 3. Katarzyna Finkowska	1. Agnieszka Trąbińska / Waldemar Antoniak 2/6 7/5 6/3 2. Sławomir Graczyk / Czesław Gwiazda 3. Tomasz Wiśniewski / Kamil Lewandowicz
19–20 IX 1998	1. Sławomir Graczyk 6/1 6/1 2. Michał Klonowski 3. Grzegorz Szczepański	1. Andrzej Słowiński / Katarzyna Finkowska 6/3 6/4 2. Sławomir Graczyk / Czesław Gwiazda 3. Mikołaj Klonowski / Michał Klonowski
16–17 IX 1999	1. Igor Grabowski 7/6 6/4 2. Sławomir Graczyk 3. Michał Dwurzyński	1. Sławomir Graczyk / Igor Grabowski 6/2 6/2 2. Agnieszka Trąbińska / Ola Rastawicka 3. Marek Słomiński / Andrzej Puchlewski

Pisząc o historii tenisa w naszym rejonie, musimy wspomnieć o obiekcie tenisowym w Opypach. Otóż Wojtkowi Andrzejewskiemu udało się namówić Wiesię i Jurka Paździurów, którzy dysponowali dużą szklarnią, do zamienienia jej na halę tenisową, a następnie do wybudowania dwóch otwartych kortów ziemnych. Na obiekcie tym odbywały się m.in. konsultacje Centralnego Szkolenia PZT w kategorii kadetek, prowadzone przez trenera kadry W. Andrzejewskiego. W 1997 roku ze względu na fatalne warunki pogodowe rozegrano w hali w Opypach część finałów Weteranów Mazowsza. W dniach 19–23 lipca 1997 roku nasza reprezentacja kraju w rozgrywkach Fed Cup przygotowywała się w Opypach do decydującego meczu z Austrią o awans do grupy światowej. Gościliśmy tam wtedy: Iwonę Kuczyńską (kapitan), Magdę Grzybowską, Olę Olszę, Magdalenę Mróz i Kasię Teodorowicz.

Zgrupowanie Fed Cup w Opypach (od lewej: Katarzyna Teodorowicz, Iwona Kuczyńska, Magdalena Mróz, Jurek Paźdzur, Magdalena Grzybowska, nz, Aleksandra Olsza

V. Lata 2000–2015

W grudniu 1999 roku podjęto decyzję o rozwiązaniu Ogniska TKKF Świt. Wiązało się to automatycznie z przekazaniem kortów Miejskiemu Ośrodkowi Sportu i Rekreacji. W roku 2004 podjęto decyzję o całkowitej przebudowie terenu kortów. Otwarcie nowego obiektu odbyło się 23 lipca 2005. Podczas otwarcia mecz pokazowy rozegrali czołowi polscy debliści Mariusz Fyrstenberg i Marcin Matkowski.

Grodzkie środowisko tenisowe doczekało się nareszcie całorocznego obiektu z prawdziwego zdarzenia. Jednak brak takiego podmiotu, jakim było Ognisko, spowodował, że sytuacja zaczęła przybierać niekorzystny obrót. Dotychczasowi sympatycy tenisa przestali przychodzić na korty, życie klubowe zupełnie zamarło. Korty przestały być ulubionym miejscem spotkań. Na kortach zarządzanych przez MOSiR działały podmioty gospodarcze z wyraźnie komercyjnym podejściem do szkolenia i nauki gry w tenisa. Stan taki trwał do roku 2009, kiedy to Rada Miasta podjęła decyzję o przekazaniu obiektu tenisowego w dziesięcioletnią dzierżawę prywatnemu podmiotowi. Jediną formą działań były organizowane nieregularnie turnieje. Na grodzkich kortach odbywały się także międzynarodowe turnieje w azjatyckiej odmianie tenisa zwanej soft-tenis, którego głównym propagatorem jest Tomek Matuszelański.

Uroczyste otwarcie nowego obiektu

Tab. 8. Wyniki najważniejszych turniejów rozgrywanych na grodziskich kortach w latach 2000-2015

Rok	Nazwa turnieju	Gra pojedyncza	Gra podwójna
16-17.09.2000	Otwarte Mistrzostwa Miasta Grodziska Mazowieckiego	1. Sławomir Graczyk 6/2 6/1 2. Igor Grabowski 3. Grzegorz Ptak	1. Igor Grabowski / Tadeusz Bindarowski 6/0 6/2 2. Sławomir Graczyk / Zbigniew Doryń 3. Tomasz Kostrzewa / Wiesław Szelachowski
15-16.09.2001	Otwarte Mistrzostwa Miasta Grodziska Mazowieckiego	1. Łukasz Cyrański 6/2 6/2 2. Sławomir Graczyk 3. Jan Guzowski 3. Igor Grabowski	1. Łukasz Cyrański / Bartłomiej Kuczyński 2. Sławomir Graczyk / Igor Grabowski 3. Tomasz Kostrzewa / Paweł Mamcarz
21.09.2002	Otwarte Mistrzostwa Miasta Grodziska Mazowieckiego	1. Marcin Dańczak 2. b.d. 3. Sławomir Graczyk	b.d.
20-21.09.2003	Otwarte Mistrzostwa Miasta Grodziska Mazowieckiego	1. Sławomir Graczyk (krecz w finale) 2. Grzegorz Godlewski 3. Piotr Godlewski	b.d.
14-16.09.2007	Otwarte Mistrzostwa Miasta Grodziska Mazowieckiego	Kat Open 1. Marcin Maszczyk 2. Wojciech Nowak 3. Sławomir Graczyk 3. Alex Matuszelański Kobiety 1. Katarzyna Finkowska 2. Ola Gąsiorowska	
28.02- 1.03.2009	Otwarte Mistrzostwa Miasta Grodziska Mazowieckiego	1. Alex Matuszelański 6/4 2/6 10/6 2. Sławomir Graczyk 3. Jakub Gomuliński	

Rok	Nazwa turnieju	Gra pojedyncza	Gra podwójna
24.06.2012	I Mistrzostwa Grodziska Mazowieckiego o Puchar Prezesa SKYNET	Do lat 10: 1. Alek Klonowski 2. Jan Cichocki 3. Weronika Filczak Do lat 14: 1. Filip Wałęczak 2. Maciej Szadkowski 3. Jan Ochędalski Do lat 18: 1. Kacper Matuszelański 2. Michał Kaczanowski 3. Jakub Chyży	
21–23.09.2012	Otwarte Mistrzostwa Miasta Grodziska Mazowieckiego	1. Alex Matuszelański 2. Wojciech Galecki 3. Grzegorz Godlewski 3. Sławomir Graczyk	
2013	Grodzisk Mazowiecki OPEN 2013 w Tenisie o Puchar Prezesa SKYNET	1. Tomasz Sarnecki 2. Alex Matuszelański 3. Maciej Kalisz	
26–27.09.2015	IV Mistrzostwa Grodziska Mazowieckiego o puchar Burmistrza Miasta i Gminy	Kategoria Open 1. Mateusz Lipiński 2. Alex Matuszelański 3. Tomasz Matuszelański 3. Kacper Matuszelański Kategoria do lat 18 1. Janek Cichocki 2. Adrian Reszczyński Kategoria do lat 12 1. Piotr Zieliński 2. Kamil Machulski	

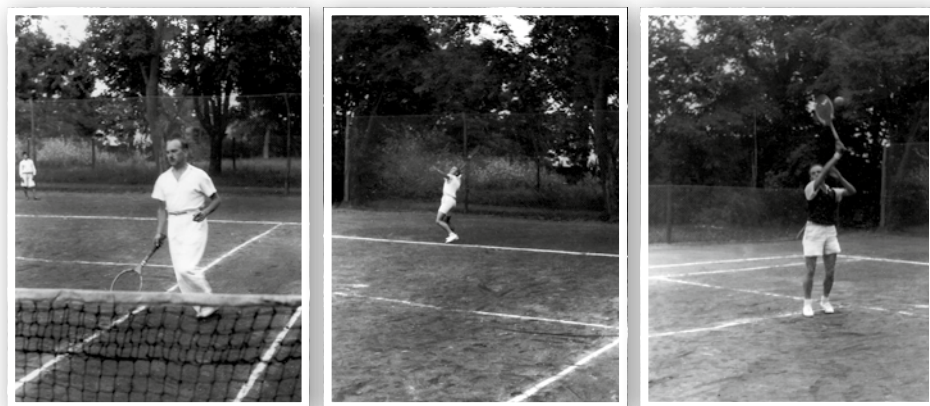
CZĘŚĆ II: HISTORIA KORTÓW TENISOWYCH (OBIEKT)

I. Korty w Grodzisku Mazowieckim

Pierwszy kort tenisowy na terenie naszego miasta pojawił się w roku 1927. Był to kort betonowy na terenie prywatnym należącym do geodety Paszkowskiego przy ulicy Kilińskiego nr 3 (willa „Pod bocianem”, koło gmachu dawnego Sokoła).

W roku 1937 plac, na którym znajduje się kort został sprzedany i trzeba było szukać nowego miejsca. W marcu 1938 r. delegacja już wówczas sekcji tenisowej G.K.S. „Pogoń” przedstawiła sprawę staroście i przy jego poparciu uzyskała plac pod budowę kortów w parku przy ulicy Kościuszki, na tyłach Zarządu Miejskiego, od ulicy Bartniaka. W maju tegoż roku grano już na własnym korcie, a w rok później sekcja posiadała już dwa dobrze urządzone korty, nad którymi opiekę w charakterze gospodarzy sprawowała rodzina Dąbrowskich.

Podczas wojny korty uległy całkowitej dewastacji. Nie od razu po odzyskaniu niepodległości można było myśleć o tenisie. Zniszczony stadion wymagał uporządkowania i remontu, a brak funduszy i placu odsuwał budowę kortu na plan dalszy. Dopiero w roku 1950 ówczesne K.S. „Stal” zawarło pięcioletnią umowę dzierżawną z Fabryką Tarcz Ściernych na użytkowanie placu przy ul. Bałtyckiej. Wydatna pomoc ówczesnego dyrektora F.T.S., sprawującego jednocześnie funkcję przewodniczącego K.S. „Stal”, Ewalda Ohnezorge umożliwiła budowę kortu. W czerwcu 1950 r. kort został ukończony i oddany do użytku sekcji.

Gra na korcie przy ulicy Bałtyckiej (na pierwszym zdjęciu od lewej Eugeniusz Betlejewski)

Historia kortu kończy się w roku 1956, kiedy nie udało się przedłużyć umowy dzierżawy. Zapadła wtedy decyzja o budowie nowych kortów przy ulicy Montwiłła.

Nowy obiekt przy ulicy Monwiłła rozpoczął działanie w 1957 roku. Były to trzy pełnowymiarowe korty z tradycyjną nawierzchnią ziemną. Korty były otoczone drewnianymi bandami, gdyż zostały wybudowane na terenie wcześniej zajmowanym przez lodowisko klubu Pogoń. Obok kortów pojawiła się bardzo przydatna do ćwiczenia regularności i cierpliwości drewniana ścianka treningowa.

Widok kortów tenisowych w latach 60. i początku 70. (zdjęcie z roku 1972)

W okresie tym, jako zaplecze służyło pomieszczenie na piętrze drewnianego budynku, który znajdował się naprzeciwko bramy od strony ulicy Pstrowskiego (obecnie Mokronoskich) czyli tak zwanego Domu Harcerza. W budynku tym, który bardziej przypominał szopę, na parterze znajdowała się wytwórnia siatki ogrodzeniowej, a na piętro prowadziły zewnętrzne drewniane schody. Wchodziło się z nich do pomieszczenia zawieszonych sznurami z suszącym się praniem. Dalszą część zajmowała mieszkająca tam rodzina p. Kowalskich, a jedno pomieszczenie służyło tenisistom za szatnię oraz było magazynem na siatki i kredę. Po zdezelowanych schodach trzeba było znieść, a potem wnieść siatkę, puszkę z kredą i sznurek do znaczenia linii. Za drewnianą szopą znajdował się murowany wychodek, który służył mieszkańcom domu, zawodnikom i kibicom przychodzącym na boisko piłkarskie. Szopa ta została rozebrana pod koniec lat sześćdziesiątych i wtedy od strony ul. Montwiłła powstała drewniana budka - „kanciapa”, która służyła jako hydrofornia, szatnia, magazynek sprzętu sportowego, siatek, narzędzi.

Drewniana „kanciapa” od ulicy Montwiłła

Początkowo główne wejście na korty znajdowało się od ul. Pstrowskiego, na wprost drewnianego budynku. Furtka od ul. Montwiłła powstała w tym samym czasie jak drewniana „kanciapa” (był tam także parking samochodowy).

W latach sześćdziesiątych na kortach nie przeprowadzano żadnych istotnych inwestycji. Zmiany, na początku niewielkie, zaczęły pojawiać się od momentu przejęcia kortów w dzierżawę od miasta przez powołane do życia w 1971 roku Ognisko TKKF Świt. Pojawił się system nawadniania kortów, polegający na rozprowadzeniu po wszystkich kortach rur z możliwością podłączania węży do polewania. W 1974 roku podjęto także decyzję o likwidacji starych drewnianych band, które zostały zamienione na niskie ażurowe metalowe ogrodzenie. Wtedy także powstała nowa betonowa dwustronna ścianka treningowa, a obok ścianki, otoczone betonowym murkiem, miejsce na składowanie mączki ceglanej.

Nowa ścianka betonowa – 1974

Opiekę nad jakością kortów sprawowali sami tenisiści. Przygotowanie kortów do gry było długim, pracochłonnym procesem, przeprowadzanym zwykle przez młodszych tenisistów pod nadzorem starszych. Składał się on z kilku etapów:

1. przeszcotkowanie wszystkich kortów ciężką szczotką – całego kortu nie tylko pola gry;
2. jeśli korty były miękkie po deszczu, lub też na początku sezonu (który zwykle rozpoczynał się dość późno, ok. 15-20 maja) trzeba było je przewalować;
3. sznurowanie, czyli wyznaczenie linii kortu: należało umiejętnie naprężyć sznurek, co mogli robić tylko doświadczeni „sznurowacze” - trzeba było wyznaczyć wszystkie linie kortu, nie tylko singlowe;
4. malowanie linii: do ok. połowy lat siedemdziesiątych robiono to za pomocą specjalnie przygotowanej z długich desek łąty oraz puszki po piłkach z otworami w denku, do której wsypywano wapno lub kredę. W połowie lat siedemdziesiątych pojawił się wózek do malowania linii na wzór stosowanych na boiskach piłkarskich, a następnie specjalny (mniejszy, bardziej poręczny) tylko na korty tenisowe;
5. zawieszenie i zdejmowanie siatek: siatki były produktem specjalnej troski - po zakończeniu gier były zdejmowane i chowane do metalowej szafy; gdyby zostawały na noc rano pewnie już by ich nie było; samo wieszanie siatki też miało swoją procedurę. Nie było to łatwe ze względu na jej ciężar oraz specjalny sposób zwijania;
6. po grze kort, powinien być wyrównany specjalną drewnianą gracą konieczną tzw. ruchem jodełkowym;
7. następnie kort był siatkowany lub szczotkowany.

Stan taki miał miejsce do około połowy lat osiemdziesiątych kiedy to pojawiła się funkcja kortowego - gospodarza.

„Rewolucja” na kortach – od łaty do wózka

Istotne zmiany w wyglądzie kortów tenisowych nastąpiły dopiero pod koniec lat siedemdziesiątych:

- w 1978 roku postawiono domek kempingowy, który służył jako szatnia, magazyn oraz biuro Ogniska.

Ogólny widok kortów na początku lat 80.

- z inicjatywy prezesa Jabłońskiego w ramach tego samego pola, do tej pory trzykortowego, podjęto decyzję o zmniejszeniu wybiegów bocznych w taki sposób, aby można było wyznaczyć cztery korty;
- ze względu na kiepską jakość nawierzchni podejmowano liczne próby ratowania sytuacji poprzez budowę namiastek systemu odwadniającego;
- wykonano przyłącze do miejskiej sieci wodociągowej.

W pierwszej połowie lat osiemdziesiątych dokonana się także istna „rewolucja” w zakresie poprawy higieny tenisistów. Otóż obok „kanciapy” zrobiono metodą gospodarczą „prysznic”. Był on znakomitym pomysłem na orzeźwienie się po grze, szczególnie podczas upałów. Prysznic składał się z umieszczonej wysoko na rusztowaniu z desek beczki z kranem i końcówką prysznicową. Woda nagrzewana była metodą naturalną, czyli przez słońce.

Kolejnym istotnym krokiem był nowy projekt zagospodarowania terenu kortów. W ramach tego projektu w roku 1987 wybudowano murowany budynek służący jako biuro Ogniska, biuro zawodów oraz miejsce spotkań członków Ogniska.

„Prysznic”

Budynek murowany – 1987

Przy ścianie treningowej, od strony stadionu, wybudowano nowe szatnie i toalety wraz z pomieszczeniem na walec.

Szatnie i toalety – 1987

Od strony przejścia na stadion Pogoni powstał nowy, zadaszony magazynek na cegielkę kortową.

Magazynek na cegielkę – 1987

W roku 1989 pojawiło się oświetlenie kortów nr 1 i 2.

Oświetlenie kortów – 1989

W roku 1989 rozbudowano pomieszczenie na walec. Powstał duży magazyn na sprzęt kortowy i tenisowy, przy czym jednocześnie dobiegła końca historia drewnianej „kanciapy”.

Nowe pomieszczenie na walec i magazyn sprzętu sportowego

W takim stanie obiekt przetrwał do momentu przekazania go, przez kończące swoją działalność Ognisko Świt, Miejskiemu Ośrodkowi Sportu i Rekreacji w grudniu 1999 roku. W roku 2004 podjęto decyzję o całkowitej przebudowie terenu kortów. Otwarcie nowego obiektu odbyło się 23 lipca 2005.

Ogólny widok kortów w pierwszej połowie lat 90.

Nowy obiekt to:

zintegrowanie terenu kortów z resztą obiektów sportowych – stadion, pływalnia;

wejście i parking od strony stadionu;

2 korty kryte halą łukową z nawierzchnią sztuczną;

2 korty ziemne otwarte – oświetlone ze sztucznymi liniami;

zaplecze sanitarno- magazynowe z salką kawiarnianą.

1 listopada 2009 Ośrodek Sportu i Rekreacji przekazał w dziesięcioletnią dzierżawę korty tenisowe firmie **Sky Net Sp. z o.o.**

Widok kortów po przebudowie w roku 2005

II. Korty w Opybach

Pierwszy w historii Grodziska Mazowieckiego kryty obiekt tenisowy powstał w listopadzie 1995 r. w Opybach na posesji Państwa Paździurów. Były to dwa korty z nawierzchnią dywanową. Na wiosnę 1997 r. powstały także dwa otwarte korty ziemne.

Obiekt w Opybach (hala i korty) zakończył swoją historię w roku 2008.

Korty kryte w Opybach

Korty otwarte w Opybach

III. Kort tenisowy przy dworze w Radoniach

Kort tenisowy (dziś prawie niewidoczny, bo przykryty grubą warstwą ziemi z butwiejących latami liści i porośnięty trawą) znajdował się na polanie na zachód od dworu, przed figurką Matki Boskiej, która stoi w tym samym miejscu do dziś.

Kort tenisowy w Radoniach (zdjęcie dzięki uprzejmości Hanny Chrzanowskiej-Jabłońskiej, córki przedwojennych właścicieli majątku radońskiego)

IV. Korty tenisowe na terenie zakładów Danfoss

Dwa korty z nawierzchnią ze sztucznej trawy powstały w roku 1998. Rok później podjęto decyzję o przykryciu ich na okres zimy powłoką balonową. W pierwszych latach były dostępne jedynie dla pracowników firmy oraz ich rodzin. Później mogły także korzystać osoby z zewnątrz. Dwa korty w zależności od potrzeb mogły służyć także jako boisko do piłki nożnej oraz siatkówki. W roku 2015 posłużyły jako miejsce do zorganizowania półkolonii dla dzieci pracowników. Odbывała się na nich szkołka tenisowa, mini zawody sportowe, a nawet szermierka i karate. W roku 2015 podjęto decyzję o likwidacji powłoki balonowej.

Korty tenisowe na terenie zakładów Danfoss

CZEŚĆ III: LUDZIE GRODZISKIEGO TENISA

Chcielibyśmy tu przedstawić zawodników, działaczy i trenerów, którzy mieli istotny wpływ na rozwój grodziskiego tenisa.

Eugeniusz Betlejewski (ur. 1904, zm. 1994)

- Jeden z prekursorów grodziskiego tenisa, grał już w okresie międzywojennym.
- Jeden z najbardziej aktywnych działaczy tenisowych – wieloletni wiceprezes Ogniska TKKF Świt.
- Członek Prezydium Sekcji Tenisa Wojewódzkiej Komisji Kultury Fizycznej w Warszawie w latach 1951–1953.

Marek Betlejewski (ur. 1937)

- Jeden z najlepszych tenisistów w historii grodziskiego tenisa. Czołowy zawodnik klubu Stal (Pogoń) Grodzisk.
- Karierę tenisową rozpoczął w 1951 roku i w tymże roku zdobył pierwszy tytuł Mistrza Mazowsza /woj. warszawskiego/.
- Dziewięciokrotny Mistrz Mazowsza, w tym czterokrotny mistrz w rozgrywkach drużynowych.
- Zwyciężył w 39 turniejach w grach pojedynczych, podwójnych i mieszanych. Między innymi zdobył Mistrzostwo Polski zrzeszenia Gwardia (w turnieju tym zdobył również wicemistrzostwo Polski w grze mieszanej), Mistrzostwo Warszawy, zwyciężył w Turnieju „Ekspresu Wieczornego”.
- W roku 1955 po turnieju w Olsztynie (mecz z Włodzimierzem Olejniszynem) został zawodnikiem klubu Gwardia Warszawa. W roku 1955 w decydujący sposób przyczynił się do awansu drużyny K.S. Gwardia Warszawa na sezon 1956, wygrywając grę pojedynczą, podwójną oraz mieszaną.
- W 1955 roku bronił barw narodowych w meczu międzypaństwowym Polska-Rumunia w Katowicach. W tym samym roku na liście państwowej został zaliczony do pierwszej czwórki juniorów w Polsce.
- Ogółem rozegrał 421 meczy.
- Trenerami Marka Betlejewskiego byli wybitni zawodnicy starszego pokolenia: Józef Hebda, Zbigniew Bełdowski oraz Włodzimierz Olejniszyn.
- W tenisa grały także jego żona Regina i córka Beata.
- Marek Betlejewski został odznaczony Odznaką Za Zasługi Dla Sportu przez Urząd Miasta Stołecznego Warszawy w 1984 roku oraz plakietką Burmistrza Miasta i Gminy Grodzisk Mazowiecki za wieloletnią działalność na rzecz rozwoju tenisa ziemnego na terenie gminy Grodzisk Mazowiecki.

Andrzej Betlejewski (ur. 1936, zm. 2016)

- Czołowy zawodnik klubu Stal (Pogoń) Grodzisk.
- W latach 50. i 60. wyróżniający się tenisista Mazowsza.
- W roku 1987 odznaczony brązową odznaką Zasłużony Działacz Kultury Fizycznej.
- Wieloletni Członek Zarządu Ogniska TKKF Świt.

Eugeniusz (Nenek) Cewiński (ur. 1919, zm. 1986)

- Czołowy zawodnik klubu Pogoń (Stal) Grodzisk w latach 30. i 50.
- Członek sekcji hokejowej Pogoni.
- Instruktor tenisa.
- Żołnierz ppor. AK pseudonim „Rakietka”.

Andrzej Jabłoński (ur. 1934, zm. 2007)

- Pierwszy prezes Ogniska TKKF Świt w latach 70.
- Prezes Mazowieckiego Związku Tenisowego

Jerzy Jachimski (ur. 1923, zm. 1997)

- Zawodnik klubu Stal (Pogoń) Grodzisk w latach 50.
- Prezes Ogniska TKKF Świt w roku 1993.
- Członek Prezydium Sekcji Tenisa Wojewódzkiej Komisji Kultury Fizycznej w Warszawie w latach 1951–1953.
- Honorowy Obywatel Grodziska Mazowieckiego.

Jacek Stobiecki (ur. 1932, zm. 2003)

- Prezes Ogniska TKKF Świt w latach 1981–1989.
- W roku 1983 otrzymał Honorową Srebrną Odznakę TKKF.
- W roku 1987 otrzymał Honorową Złotą Odznakę TKKF.
- W roku 1984 został odznaczony Odznaką za Zasługi dla Sportu i Turystyki Województwa Stołecznego Warszawskiego.

Zbigniew Trąbiński (ur. 1954)

- Działacz tenisowy, Prezes Ogniska TKKF Świt w latach 1989–1999
- Istotne wyniki sportowe osiągnęła jego córka Agnieszka (ur. 1978), w tenisa grała także druga córka Małgosia (ur. 1980).

Andrzej Słowiński (ur. 1950)

- Czołowy zawodnik sekcji GKS Pogoń w latach 60., 70. i 80. Rozpoczął grę w tenisa w latach 60. w szkółce prowadzonej przez Eugeniusza Cewińskiego.
- Wiceprezes Ogniska TKKF Świt
- Absolwent AWF Warszawa, trener II kl. zatrudniony w Ognisku Świt w latach 70. i 80.
- Wychowawca wielu tenisistów grodzkich: Teresy Ignaszak, Teresy Pięknej, Jarka Jabłońskiego, Andrzeja Matuszewskiego, Wojtka Andrzejewskiego, Andrzeja Gryzewskiego, Wieśka Szelachowskiego, Kasi Bodych, Arka i Zenka Chmielewskich, Tomka Matuszelańskiego, Piotrka Lipskiego, Tomka Kostrzewy, Piotrka Sumińskiego, Grześka i Pawła Mamcarzów, Kasi Słowińskiej, Bożenki Jędrzejewskiej, Mariusza Jaworskiego, Ani Rybak, Gosi Górnickiej, Jacka Lemańskiego, Doroty Matysiak, Agnieszki Trąbińskiej, Asi Słowińskiej, Kasi Finkowskiej.
- Istotne wyniki sportowe osiągnęły jego córki: Kasia (ur. 1976), Asia (ur. 1978)

Wojciech Andrzejewski (ur. 1961)

- Wychowanek Andrzeja Słowińskiego, czołowy zawodnik sekcji GKS Pogoń w latach 1976–1983.
- Absolwent SGPiS i AWF Warszawa.
- W latach 1997–2014 Szef Wyszkozenia, a następnie Dyrektor Sportowy w Polskim Związku Tenisowym. Współtwórca i koordynator programu PZT-Prokom Team, w którym uczestniczyli tacy zawodnicy jak: Agnieszka i Urszula Radwańskie, Jerzy Janowicz, Łukasz Kubot, Marcin Matkowski, Mariusz Fyrstenberg, Michał Przysiężny.
- Wykładowca i uczestnik licznych konferencji i warsztatów trenerskich. Autor „Podręcznika Trenera” oraz książek „Polityka startowa” i „Testy i sprawdziany zalecane przez PZT”.
- Trener klasy mistrzowskiej. Jego podopieczni zdobywali tytuły Mistrzów Polski (Katarzyna Malec, Rydułtowy 1993) oraz reprezentowali Polskę w licznych zawodach międzynarodowych na poziomie juniorskim. Jako trener prowadził zawodników na wszystkich turniejach wielkoszlemowych. Odwiedził w turze tenisowym wszystkie kontynenty (łącznie 55 krajów).
- W roku 1997 otrzymał Nagrodę Indywidualną Drugiego Stopnia Prezesa Urzędu Kultury Fizycznej i Turystyki za szczególne osiągnięcia w pracy szkoleniowej w dziedzinie kultury fizycznej
- Wychowawca czołowych polskich trenerów, m.in. Tomasza Wiktorowskiego, Radosława Szymanika, Macieja Synówki.

